СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — **UKRAINIAN DAILY**

РІК LVIII. Ч. 172. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕ, 27-го ЛИПНЯ 1950. — No. 172. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 27, 1950. VOL. LVIII.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном — Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 — FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

ВІДНОВА ВОЄННИХ ПОДАТКІВ ВІД ЖОВТНЯ

Вашингтон, 25 липня. — Президент Труман звернувся до Конґресу з домаганням негайно підвищити податки на доходи одиниць і корпорацій, щоб дістати пять біліонів долярів доходу на рік. Особисто-доходовий податок для одиниць мав би бути накладений при виплаті тижневої платні на такий лад, як це було в 1945 р. Це є звісний „витголдінґ текс", якого висота виносила б 18 відсотків від доходу, замість теперішнього податку на 15 відсотків. Його почали б вибирати з днем 1 жовтня.

Крім особисто - доходового податку від одиниць має ще бути накладений додатковий податок на чисті заробітки підприємств, які загально називають для податкових цілей „корпораціями". Цей податок мав би бути сплачений вже за цілий 1950 рік, отже мав би обовязувати взад. Теперішній корпораційний податок виносить 38 відсотків від чистого зиску, а з новим воєнним податком його висота піднеслась би до 45 відсотків.

Департамент скарбу зладив таблички, щоб виказати, як високий податок мав би бути від різних платень. Отже від чистого доходу у висоті $800, податок самітної людини мав би виносити $35, замість теперішнього $33. Від $1,000 буде $70, замість теперішнього $66. Від $2,000 буде $244, замість теперішнього $232 і т. д. Одначе вже в 1951 році ці цифри значно зміняться. Від людей, що мають родину на утриманні, податок був би значно менший. Ці цифри може змінити Конґрес в часі найближчої дебати, яка почнеться негайно.

ЦИВІЛЬНА ОБОРОНА ДЛЯ 26 СХІДНИХ СТЕЙТІВ.

Вашинґтон. — Представники 26 стейтів на схід від Ріки Мисисипі зійшлися на конференцію з федеральними урядовцями над складенням правил для охорони великих міст на випадок нападу з повітря. Директор федеральної цивільної оборони дав стейтовим репрезентантам вказівки для зального краєвої і місцевої оборони, яка буде проголошена 8 вересня. Її дістануть губернатори стейтів для урядового виконання.

ПОЛОВИНА ВОЄННИХ МАТЕРІЯЛІВ ГОТОВА.

Вашинґтон. — Тільки трохи більше ніж половину матеріялів, потрібних для ведення війни, призбирано досі в магазинах і складах. Про це повідомила конґрес Муніційна Рада. Рада пояснювала недостачу цим, що Конґрес не увалив фондів, потрібних на закупно й магазинування потрібних матеріялів. У проєктах на закупно воєнних матеріялів закордоном передбачено видаток на чотири біліони. Найбільше відчувається недостачу виробів природної гуми.

● Шість британських бомбардувальників зі Сінгапур вчора вперше [illegible] партизанів на Малаї.

Злучені Держави можуть покласти вето проти допущення червоного Китаю до Обєднаних Держав

Вашинґтон, 25 липня. — Американська політика у відношенні до комуністичного Китаю і до Росії переходить тепер інтересну стадію переміни. Заява, яку американський делеґат до О.Д., Ворен Остин, має підтримати в О.Д., мала б значення отвертого обвинувачення комуністичного Китаю і Совєтської Росії в допомозі Комуністичній Кореї в її аґресії на Республіку Корею. Таке обвинувачення мало б на цілі довести до усунення Росії з Обєднаних Держав. Так треба собі пояснити резолюцію О.Д. з 25 червня, в якій сказано, що члени О.Д. мають стати на допомогу Південній Кореї і стриматися від допомоги для аґресора. З висловів секретаря стейту Ачесона можна заключити, що він не хоче нічого говорити про допущення Комуністичного Китаю до О.Д., аж буде вияснена його роля в Кореї. Коли буде ясно, що Комуністичний Китай брав участь у підготові нападу Північної Кореї на Південну, тоді Злучені Держави покладуть своє вето проти допущення до О.Д. такої країни, яка вже допустилася аґресії, бо це є противне чартерові О.Д. Досі звісно, що Комуністичний Китай постачав зброї для Комуністичної Кореї, а це саме робила й Росія від часу, коли вже аґресія почалася. Це є визов для Обєднаних Держав і ця організація мусить зайняти відповідне становище до країн, які провинилися супроти чартеру О.Д.

КОНҐРЕСОВІ ПРОВІДНИКИ ПОВІДОМЛЕНІ ПРО ПОЛОЖЕННЯ В КОРЕЇ.

Департамент оборони запросив конґресових провідників до будинку Пентаґону на тайні наради, щоб повідомити їх про положення в Кореї і розвиток подій, які можуть мати вплив на положення в цілому світі. Тільки сен. Милард Тайдінґс дав до пізнання, про що йшла справа, а інші учасники нарад мовчать. Конференція тривала дві години. Тайдінґс сказав: „Я набрав враження, що положення поправилося, одначе ще бракує багато, щоб воно було добре". Секретар оборони Луї Джансон не сказав нічого про предмет нарад на конференції, тільки сказав кореспондентам, що наші хлопці зробили чудову роботу заморем. „За місяць почуємо про цілком інакше положення ніж тепер".

СКАНДИНАВСЬКІ КРАЇНИ ПРОТИ СОВЄТСЬКОГО САМОВЛАДСТВА НА БАЛТИКУ

Стокгольм, 26. липня. — Швеція і Данія сьогодні формально заперечили совєтське самоправство визначувати 12-милеве обмеження територіяльних вод на Балтику. Шведський амбасадор і данський шарже д'афер в Москві зробили перед совєтським урядом офіціяльний демарш в цій справі, заявляючи, що їх країни ніколи не визнали права будь-якої іншої Балтійської держави визначувати собі територіяльні води ширше ніж три — в в деяких випадках чотири морські милі, що зробили Совєти здовж майже цілого окупованого ними східного і південного побережжя, захоплюючи всі кораблі, що цього безправ'я не респектують. — Швеція і Данія вважають, що це є грубим порушенням традиційного міжнародного права свободи морів.

ПЕРШЕ ПАЙКУВАННЯ: ПРОДАЖ ДОМІВ

З огляду на заборону президента давати позички на будову домів понад половину теперішніх позичок, ветерани кинулися купувати доми, які вже побудовано або на які вже призначено позички. Зголошень приходить тільки, що підприємці не всилі догодити всім. Тому вони обмежують не тільки продажу готових домів, але й контракти на будову домів у майбутності і кажуть ветеранам ждати на їхню жергу.

„ЕСПАНСЬКЕ ЗАВДАННЯ" ВІЙНИ В КОРЕЇ

Лондон, 26. липня. — Европейські військові фахівці переконані, що теперішня війна в Кореї має приблизно таке саме завдання, яке мала „громадянська війна" в Еспанії безпосередньо перед другою світовою війною: — випробування зброї до кінцевої розправи. Тому всі стратеги з великою увагою слідкують не так за розвитком подій на корейському фронті, як радше за технікою і стратегією, роблячи з того практичні висновки для оборонної підготовки в Европі. — Насамперед стверджується масове використання большевиками сухопутньої панцерної зброї і тому пропонується створити в Европі сильну фльоту легких ракетних бомбардувальників, які співділяли б з піхотою в поборюванні панцерних велетнів.

НОВІ УСПІХИ ЧЕРВОНИХ НА ФРОНТІ В КОРЕЇ

ГЕН. МЕК АРТУР ЗАПОВІДАЄ МОЖЛИВІСТЬ ДАЛЬШОГО ВІДСТУПУ

Токіо, 26. липня. — Передові загони наступаючих комуно-корейських військ виперли вчора американців з міста Йонґдонґ, на південний схід від здобутого ними вже раніше Тайджону, обмежуючи практично американсько-корейську оборону до більшого мостового причілку в південно-східному куті Кореї, довгому і широкому на приблизно 90 миль. Фронтова лінія переходить тепер від міста Йонґдок на східному побережжі Кореї, на північний-схід до міста Йонґджу, де легко заломлюється на південний схід до міста Окчон і звідтіль вже майже прямовісною лінією йде на південь до міста Сунчон. Сьогодні комуністичні війська продовжують свої запеклі наступи на американсько-корейські оборонні лінії вже на південний схід від Йонґдонґ на центральному фронті, роблячи рівночасно глибокі випади в нутро країни зі здобутого західного побережжя. Ген. Мек Артур в сьогоднішньому комунікаті остерігає, що „дальші відступи можуть бути необхідні". Комуно-корейські війська наступають тепер на двох широких фронтах: на центральному фронті в районі здобутого ними Йонґдонґ, де борються дві американські дивізії, Перша Кавалерійська та 25-та Піхотна, і на півдні від західного побережжя, загрожуючи американським комунікаційним полученням. Там борються проти червоних тільки південно-корейські частини, на підтримку яких вислано тепер ескадрилі американських і британських бомбардувальників. Червоні продовжують наступ, не зважаючи на величезні втрати в людях. Американська авіяція сіє смерть і загладу між ними в день і в ночі. З комуністичного боку появляються на фронті тільки поодинокі літаки, що виминають боїв в повітрю.

АМЕРИКАНЦІ НЕ ПРИГОТОВАНІ ДО ВІЙНИ В КОРЕЇ ТЕЖ ПОЛІТИЧНО

Токіо, 26. липня. — Фронтові кореспонденти в Кореї однодушно стверджують, що до цеї війни американці приготовані політично ще менше, ніж були приготовані військово. Навряд чи найшлося б між ними багато вояків, які знали б чому і за що вони борються в Кореї, за виїмком того, що борються проти большевиків. У відношенні до місцевого населення, вони є „найприязніші в світі", але на тому кінець; вони не знають ані його потреб ані його бажань чи змагань, тоді як комуністи розгортають найсильнішу пропаганду, використовуючи при цьому, подібно, як раніше в Китаю, головно азійський націоналізм.

ТУРЕЧЧИНА ТА ІНШІ КРАЇНИ ПРОПОНУЮТЬ ВІЙСЬКО ДО БОРОТЬБИ В КОРЕЇ

Анкара, Туреччина, 26. липня. Турецький уряд на своєму надзвичайному засіданні рішив вчора ввечорі запропонувати Об'єднаним Націям висилку своїх 4,500 вповні озброєних вояків до боротьби проти большевиків в Кореї. Сіям запропонував для тих самих цілей 4,000 вояків, а вкоротці мають проголосити свою висилку військових контингентів Британія і Австралія. Премієр Пакістану повідомив, що його уряд „серіозно розглядає" заклик О. Н. щодо висилки сухопутніх військ до боротьби проти комуністичної аґресії в Кореї.

НЕ БУДЕ ПІДВИШКИ ДОПЛАТ ДО СТАРЕЧОЇ ПЕНСІЇ

Вашинґтон. — У викінченім законопроєкті про суспільне забезпечення на конференції обох конґресових палат вирішено не вводити підвишки доплат на старечу пенсію аж до 1 січня 1945 р. Значить, що буде втримана теперішня доплата по півтора відсотків від робітників і підприємців упродовж найближчих трьох років. Хоч не буде підвишки, то фонди суспільного забезпечення зростуть тому, що буде наложена вища премія на старечу пенсію для тих, які мають дістати її від річної платні $3,600 замість теперішнього обмеження вибирати доплати тільки до висоти $3,000. Після 1945 р. премія буде підвищена на два з половиною відсотків, а від 1960 р. на три відсотки. Теперішній прихід фонду суспільного забезпечення виносить два з половиною біліонів річно. Тому, що буде підвищена сума від якої будуть вибирати доплати на старечу пенсію, приходи до фонду зростуть до трьох біліонів річно. Видатки на суспільне забезпечення зростуть до двох з половиною біліонів замість теперішніх $800,-000,000. Конференція зійдеться ще раз у вівторок наступного тижня, щоб дати останню апробату перед відосланням кінцевого законопроєкту до поновного ухвалення в обох палатах.

ОЗБРОЄННЯ КРАЇН З АТЛАНТІЙСЬКОГО ПАКТУ

Вашинґтон. — Обєднаний розум провідних урядовців пробує розвязати питання, як видати10 до 20 біліонів долярів на озброєння країн з Атлантійського Пакту в найближчій майбутності, щоб не довести до недостачі матеріялів і до інфляції доляра. Кожна країна, яка тільки має якісь стратегічні або критичні матеріяли, має нагоду продати їх на оборону Західних Держав. Одначе наглий приплив гроша до державних скрабів може дати притоку до упадку вартости американського доляра, а це знову відбилось би фатально на грошевій господарці цілого світу.

ГОЛАНДІЯ ДЕМОБІЛІЗУЄ СВОЮ АРМІЮ В ІНДОНЕЗІЇ

Якарта, Індонезія, 26. липня. Голандія почала вчора демобілізацію своєї колоніяльної армії в Індонезії, закінчуючи її 120-літнє існування. Головнокомандуючий тою армією, ген. ван Вреден зрезиґнував зі свого посту і має відлетіти до Амстердаму. Для демобілізаційних цілей встановлено „ліквідаційне командування".

АМЕРИКА ДОМАГАЄТЬСЯ БІЛЬШОЇ УЧАСТИ О.Н. У ВІЙНІ В КОРЕЇ

Лейк Соксес, 26. липня. — Американський представник в Раді Безпеки О. Н. Ворен Р. Остин, передав на вчорашньому засіданні перше звідомлення з війни в Кореї, яке вважається „посереднім зверненням" за більшою участю всіх членів О. Н. у боротьбі проти комуністичного аґресора. В американському звідомленні — насамперед стверджується, що з „продовжуваної появи на полі бою величезної кількости ворожого персоналу і воєнного виряду — виходить тепер наглядно, що північно-корейський аґресор має доступ до ресурсів, які далеко переходять внутрішні спроможності країни". Це є посереднім обвинуваченням Совєтського Союзу, хоча його і не називається по імені. В дальшому американське звідомлення стверджує, що „спільними зусиллями Об'єднаних Націй, повний ефект вкладу кожної країни проявиться в остаточній поразці аґресора з-за 38-го рівнобіжника".

КОНҐРЕС СПІШИТЬ З ПРИГОТУВАННЯМ ЗАКОНІВ З НАГОДИ КРАЄВОЇ НЕОБХІДНОСТИ

Конґрес дуже чутко настороженний до пропозицій президента Трумана для ухвалення законів з нагоди краєвої необхідности. В обох палатах законопроєкти переходять так швидко поодинокі комісії, що навіть старі ветерани-законодавці не завжди можуть дотримати кроку конґресовим провідникам. Члени кабінету президента стають як знавці в поодиноких комісіях Конґресу і це вистачає для зголошення законопроєктів у повних палатах до одобрення. Таке відкликування кабінетових секретарів послаблює працю кабінету, одначе на це нема ради. Щоб приспішити працю екзекутивного уряду президент скликає засідання кабінету двічі на тиждень.

КОНҐРЕС „ЗАМОРОЗИВ" 300,000 ВОЯКІВ У СЛУЖБІ.

Вашинґтон. — Палата репрезентантів голосуванням „на око" ухвалила затримати в активній службі на один рік після покінчення теперішньої служби таких вояків, які мали б право відійти домів. Це тільки доповнює ухвалу сенату, а тепер законопроєкт піде до підпису президента. Коли буде підписаний, закон затримає коло 300,000 вояків у службі з огляду на вимоги війни.

В АМЕРИЦІ

● **Проща до Риму** українських католиків з Канади назначена на 4. жовтня б. р., а поворот передбачений в перших днях листопада. Прочани ідуть кораблем Франконія з Квебеку.

● **Помер Михайло Пасічний** в Канаді, засипаний землею при будові дому. Покійний приїхав як скиталець до Винипеґу в 1948 р. і щиро заслужився при будові Українського Національного Дому.

● **Пані Тетяна Кошиць**, вдова по бл. пам'яти Олександрі, об'їздить Західну Канаду з лекціями. Вона виїхала туди іменем Осередку Української Культури і Освіти.

● **Вестбрук Пеґлер** радить виарештувати тепер усіх комуністів, бо до цього саме тепер найкраща нагода. Він пише про це в щоденниках Герста.

● **Відтисків пальців** для всіх громадян Шікаґо домагається тамошній директор цивільно оборони. Він каже, що це поможе пізнати людей на випадок бомбардування міста.

● **Хоче заборонити** Міжнародний Робітничий Орден як обезпеченеве товариство комісар обезпечень стейту Пенсилвенія Артемас Леслі. Він каже, що цей орден є тільки засобом для приєднування до комунізму американців слов'янського походження, між ними теж і українців.

Країни Атлянтійського Пакту фортифікуються проти аґресії

Лондон, 26. липня. Північно-Атлантійська Рада почала тут вчора свої чергові наради, головним завданням яких називається „фортифікацію країн Північно-Атлантійського Пакту проти можливої аґресії", очевидно совєтської. Рада насамперед створила свій постійний Керівний Комітет, головою якого вибрано одноголосно американського представника, Чарлза М. Спофforда, в признанні провідної американської ролі в Раді. Спофford, перебираючи функції предсідника, заявив, що завданням Ради він вважає об'єднання політичних, господарських і військових факторів атлантійського оборонного простору та зусиль членів Атлантійського Пакту в „ефективну спільну акцію". Події в Кореї — твердив американський представник — виявили, що комуністичний імперіялізм не вагався перейти від підривної акції до збройної аґресії, проти якої тепер тим більше мусять бути на сторожі країни Атлантійського Пакту. У зв'язку з цим він вважає необхідним максимально збільшити військову міць західнього світу, що й є головним предметом цих нарад. Після вчорашніх формальностей, конференція перейде сьогодні відразу до суттї справи. Звертається увагу, що пропоноване з боку використання німецького воєнного потенціялу не є на порядку нарад і жаден з членів цього не видвигнув. Спостерігачі вважають, що проблема поновного озброєння Німеччини тут взагалі не може входити в рахунок, натомість видвигається можливість обмiркування потреб використання німецької індустрії для доповнення зброєнь інших захіно-европейських країн.

АКТУАЛІЗУЄТЬСЯ СПРАВА ЗАБОРОНИ КОМПАРТІЇ В ЗАХ. НІМЕЧЧИНІ

Франкфурт, Німеччина, 26. липня. — Війна в Кореї додала нової сміливости комуністичній п'ятій колоні в Західній Німеччині, що почала активізуватися організаційно і пропаґандивно, дозволяючи собі на безоглядні виступи не тільки проти місцевого німецького уряду, але й західніх окупаційних властей. У зв'язку з цим федеральний уряд знову розглядає можливість поставлення цеї партії поза законом, тоді як західні алянти тільки „приглядаються" комуністичній активності. Уряд в Бонн вже раніше мав цю справу на порядку, але тоді вирішено, що краще мати явну комуністичну підривну роботу, ніж підпільну. Думки під цим оглядом тепер дещо змінилися, як теж заіснували на це деякі безпосередні причини і формально-правні підстави. Зі Східної Німеччини рівночасно повідомляють, що Волтер Ульбріхт був вибраний генеральним секретарем партії „Большевицької Соціялістичної Єдности" і тим самим став справжнім ґавляйтером Сталіна, хоча формально комуністів очолюють ще Вільгельм Пік і Отто Ґротеволь.

ПІДВОДНІ ЧОВНИ „ЧУЖОЇ НАЦІОНАЛЬНОСТИ" НА ТУРЕЦЬКИХ ВОДАХ

Істамбул, Туреччина, 26. липня. — Турецький міністер оборони сьогодні повідомив, що на турецьких водах моря Мармара спостережено підводний човен „невідомої національности". Ведуться інтензивні розшуки. Мармарське море лежить між морями Середземним і Чорним, на якому, як відомо, Совєти вдержують фльоту підводних човнів.

ІТАЛІЯ ГОТОВА ДО РОЗПРАВИ З ЧЕРВОНОЮ П'ЯТОЮ КОЛОНОЮ

Рим, 26. липня. — На випадок війни, італійський уряд готовий в кожній хвилині завдати рішальний удар місцевій комуністичній п'ятій колоні — заявив вчора міністер оборони Рандольфо Паччіярді, промовляючи до офіцерів і вояків на закінчення воєнних вправ італійської армії в Апенінах. Міністер твердив, що завдання уряду під цим оглядом навіть не були б трудні, бо п'ята колона там складається головно з кількох соток осіб, що „духово і матеріяльно є чужого походження". У зв'язку з комуністичною пропаґандою, що в Італії прийшло б до комуністичної революції на випадок участи тої країни в новій війні, міністер висловив переконання, що кожний італійський вояк „зробить своє", знаючи, що він бореться за „святу справу" своєї батьківщини та за своє власне життя. Міністер твердив, що італійські збройні сили готові до оборони країни перед аґресором та що вони ще дальше будуть скріплені, згідно з постановами і зобов'язаннями Атлантійського Пакту, до якого Італія належить.

● **Югославський Краєвий Комітет** для оборони і миру запросив Іллю Еренбурґа та двох інших совєтських пашквілістів, щоб вони приїхали до Югославії і самі переконались про брехливість своїх тверджень, що Югославія, мовляв, тепер перемінена в американську воєнну базу.

В СВІТІ

● **Китайські большевики** заповіли створення „народних трибуналів", які судитимуть „контрреволюційні і злочинні елементи", що ставлять спротив комуністичному режимові.

● **Воєнний „Комунікат** Командування Об'єднаних Націй ч. 1" видав ген. Мек Артур, високо оцінюючи боєздатність військових частин, що беруть участь в боротьбі проти комуністичної аґресії в Кореї.

● **Американське командування** в Кореї дало кореспондентам повну свободу в пересилці повідомлень з фронту, остерігаючи тільки, що „не будеться толерувати критицизму рішень командування або поведінки аліянтських вояків на полях битви".

● **Три протуґальські суди** розглядають справу 51 обвинувачених в протидержавній роботі.

● **Совєти постачають** комуно-корейцям воєнний матеріял на кораблях, що їх дістали від Америки — стверджують члени залоги одного грецького корабля, що був в північно-корейському порті власне під час вивантажування воєнного матеріялу з тих кораблів.

● **Ерік Джанстон**, подорожуючий по Европі представник американської фільмової індустрії, виявив в Лондоні своє переконання, що Совєти не зачнуть війни, маючи все ще великі можливості добитись своїх цілей при допомозі п'ятих колон,

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ДІЛО НЕ В КОРЕЇ

Від часу, як в Кореї почалася большевицька агресія, світ, здавалося б, крутиться навколо Кореї. Назва цеї ще до недавна Богом і людьми забутої країни тепер повторяється постійно на всіх мовах і в усіх відмінках. Для оборони клаптика вкритої горами і пралісами корейської землі мобілізується ввесь світ, хоча правдоподібно тільки за малу частину тих коштів, що їх думає видати на війну в Кореї Америка, можна б купити цілу Корею і не тільки до 38-го рівнобіжника. Це тільки потверджує факт, що діло далеко не в Кореї і не в тому, що можна б купити.

Ясно, що з того здає собі вповні справу Америка і всі вільні народи світу. Того тим більше свідомий протилежний, комуно-агресивний табор. Потвердження цього можна найти в постановах Ради Безпеки, в заявах президента Трумана та інших державних мужів, як і в загальному розвитку теперішнього положення.

У вчорашній статті на цьому місці ми висловили здивування, чому в таких обставинах Америка не використовує українського аргументу, що є одним з рішальних. І в тому самому часі вже подибується перший натяк на те, що відповідальна американська опінія і з цього здає собі справу, як і з факту, що діло далеко не в Кореї. Під цим оглядом заслуговує на увагу багатомовна стаття відомого американського публіциста Генсона В. Болдвина, надрукована в понеділковому Н. И. Таймсі.

Пишучи при „стратегію зобов'язання" та „основний принцип війни", Г. В. Болдвин насамперед стверджує два, здавалося б, парадоксальні факти: 1. з корейської справи немає відвороту; 2. американське зобов'язання там повинно мати свої остаточні обмеження. І він це вияснює: з Кореї немає відвороту, бо там цілком не йдеться тільки про Корею. В другому випадку — наше зобов'язання там мусить мати своє обмеження, бо Корея має відносно дуже обмежену стратегічну важливість і там в жадному разі не можна сподіватися рішальної перемоги над російським комунізмом в цій світовій боротьбі. В цьому Болдвин сам натрапляє м. ін. і на „український аргумент"; бодай частинно, стверджуючи: „якщоб російський комунізм можна було виперти назад за східні межі болот Полісся (отже за Дніпро) та за Дністер, перемога була б далеко більше рішальна, ніж відступ північно-корейських комуністів до тридцятивосьмого рівнобіжника".

Таке твердження, видвигнене передовим американським публіцистом і в передовій американській газеті, є першої ваги, хоча воно ще далеко неповне. Власне Дністер і Дніпро, як символи української території, мають рішальне значення для перемоги вільного світу та для встановлення тривкого миру. Іншими словами, теперішнього змагу не вирішить ані Корея, ані Югославія, ані Німеччина ані будь-яка інша частина світу, тільки звільнення України і тим самим всіх інших захоплених большевизмом країн східної і південно-східної та центральної Европи. На спинах цих країн та їх коштом большевизм закріпився і тільки після їх звільнення він може заломитися.

Звичайно, Болдвин або будьякий інший відповідальний американський публіцист, чи навіть державний муж, зробив би більшу прислугу демократичній справі, якщоб висловив ці думки чіткіше. Але вже й цей натяк на „український аргумент" дозволяє на припущення, що Америка здає собі справу з його рішальної важливости та що вона його в свій час використає. А це з черги скріплює переконання і впевненість, що кінцева перемога буде наша!

СИЛА В ПРАВДІ

Багато з наших людей, головно з ново - прибулих, які ще не мали можности познайомитись з цілою різноманітнітною системою американського суспільного життя в усіх його видах і проявах та в усіх можливих обставинах, дивуються всіми дивами над американським підходом до справи корейської війни. Це бо, для европейської людини, справді є чому дивуватися. Тоді, як в Европі під час війни всі воюючі сторони говорили виключно про свої „перемоги", хоча б їх поразка вже була цілком очевидна, в Америці вже на самому початку можна було вичитувати великі газетні заголовки, що „Єнків бють", „Ми не є найліпші", „Наша зброя не дорівнює ворожій" і т. п. В Европі — зразу накладалося цензуру, за одне необережне слово про будь-яку військову частину чи військовий рух можна було в найкращому разі опинитися в концентраційному таборі, якщо не позбутися голови, а тут майже в подробицях розписуються про характер і можливості частинної мобілізації, про перекидування поодиноких військових частин, подається точні дані про стан і потенціял індустрії і т. п.

Дехто вважає американців „наївними" та добачує в тому першу ознаку їх майбутньої поразки, бо, мовляв, вони не „можуть рівнятися з большевиками". Натомість історія і практика виказують цілком що іншого. Власне свідомість моральної і матеріяльної сили дає підставу говорити правду і не боятися її, без огляду на те, якою неприемною вона могла б і бути. З другого боку, ця правда є з черги новим джерелом сили. В такій демократичній країні, як Америка, уряд виконує тільки волю народу і перед народом відповідає. В таких обставинах нарід мусить і повинен знати правду, і знати всю правду. Якщо цеї правди з різних мотивів не можна виявити публично, щоб не дати ворогові важливої таємниці, тоді цю правду знають щонайменше народні представники в Конґресі, чи Сенаті.

Для народу не може бути нічого гіршого, як самообман. Тільки правда є джерелом сили. Це є американські принципи і вони перейшли переможно найгрізніші проби. Тому президент Труман не боїться сказати народові, що війна в Кореї не є забавкою, що наявні там американські сили ще далеко невистачальні для опанування положення та що відношення під цим оглядом може змінитися тільки після деякого часу, можливо аж на весні. Так само не бояться цеї правди відповідальні представники поодиноких галузей нашого господарства та цілого суспільного життя.

Нам усім треба здавати собі справу з цього та поробити відповідні практичні висновки. Якщо з відповідального боку є запевнення, що наше господарство на передбачений час не виказує жадних можливостей недостач, то це не є жадна пропаганда, тільки факт. Такою самою правдою було те, що президент Труман повторено назвав дурнями тих „передбачливих", які вже видали всі свої ощадности на закупи цукру та інших харчів і заповнили ними безглуздо свої приміщення і тепер не залишається їм нічого іншого, як хиба молити Бога, щоб недостачі заіснували та виправдали їхню глупоту.

Деяким з наших людей, що такі „припаси" стрімголовно роблять, не можна дивуватися; їх в Европі „біда навчила". Але їм треба знати, що Америка це не Европа. Спитайте тих, що вже знають тут обставини. Вони скажуть вам, що навіть за найгірших часів під час минулої війни тут не було випадку, щоб людина потребувала голодувати. А закупочна паніка найвище допомогає спекулянтам.

Віктор Приходько

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА

(З приводу 2-річчя існування)

В старих війнах, коли начальник виступав на переді війська, або знаходився в середині його, найбільш небезпечним був той момент, як серед бою значок полководця зникав і розносилась вістка про його загибель. Тоді поставав страшний переполох, що часто кінчався безладним відворотом і поразкою.

Щось подібного пережило українство після другої світової війни, коли ворог, крім Великої України, зайняв усю решту наших земель і вся соборна українська еміграція опинилась у безладді в далекій західній Німеччині. Тому то, після перших місяців часто елементарного улаштування, серед відповідальних чинників з усіх українських земель і серед усіх партій з'явилась солідарна думка, що, в інтересах самозбереження Нації, українська еміграція мусить негайно перешикуватись і упорядкуватись, створивши єдиний загально - національний провід і єдину репрезентацію України перед світом.

Так постала Українська Національна Рада, як вільний парлямент України на вигнанні.

В днях 18-25 липня 1948 року вона відбула свою першу сесію, прийняла закон про державний устрій Української Народної Республіки, з Президентом на чолі, і створила перший свій уряд — Виконний Орган Української Національної Ради.

Так рівно два роки тому соборна українська еміграція при моральній підтримці українського громадянства з-за Океану, склала іспит державної зрілости і оформила як себе внутрі, так і перед цілим світом своє політичне обличчя.

Якраз тепер — в дволітню річницю повстання свого Політичного Представництва, світове українство мало б відзначити, як національне свято з відповідними урочистостями.

Але... це могло б статися лише десь на Рідних Землях, у своїй державі, серед устабілізованого життя. Ми ж, на еміграції, у всесвітньому розпорошенні, в повсякденних клопотах... В цих обставинах мимоволі відсувається назад і факт існування Національної Ради і саме значення цього Органу.

І, навпаки, на передній плян критика нашого політичного устрою, критика вперта і злісна, коли часто невідомо, яку остаточну мету вона переслідує...

Але в політичному житті не доводиться цим зражуватись. Бо одною з „соціяльних функцій" кожного політичного представництва це — бути об'єктом критики, часто нападів і лайки. Бо кого обиватель і має лаяти, як не міністрів, послів і президента? Так робиться по цілому світі, так є й у нас, і це один з доказів, що в даному разі у нас все є „в порядку", „як у людей"...

Все ж, яке значення мало й має для нас народження й існування Національної Ради і ціла реорганізація Українського Державного Центру? Значення величезне! Це означає, що серед „війська" об'явився „значок", прапор, і ціла Нація знає, де її начальник, де її „місце", в якому він знаходиться і де та адреса, на яку треба звертатись.

А, з другого боку, з'явилась „адреса" України і для цілого світу. Тепер цілий світ знає, куди в українських справах він має звертатися, як також знає, хто має право в імені України з ним говорити.

Ось, коротко, суть і зміст того державного акту, що стався два роки тому.

І, під цим оглядом, усе, що висуває проти Національної Ради опозиція і критика, є речі малозначні і другорядні.

Невідповідна конструкція представництва? — Дуже добре! З часом все можна направити, тільки не треба впадати в гістерію і „валити". Англійська нижня палата існує кілька сот років і ще й досі — недоскональна. Але її ніхто не валить, її авторитету не підриває, тільки час до часу обережно поправляють. За те англійський народ завжди мав і має свою „адресу".

І ось нині цілий Український Народ має свою „адресу".

(Докінчення на стор. 3-тій).

МЕКЕНЗІ КІНҐ

Коли Вилйем Лайон Макензі Кінґ уступив 15 листопада 1948 р. із становища канадського премієра, він покінчив тоді 7,829 днів, тобто понад 21 років свого урядування на цьому становищі. До його часу Сер Роберт Волпол виконував найдовше цей уряд як премієр Великобританії бо 7, 619 днів у вісімнадцятому сторіччі. Отже Кінґ перевищив щодо часу урядування усіх своїх попередників на становищі премієра в усіх країнах британської імперії. У політичній службі видержав Кінґ понад 30 років, починаючи її ще майже юнаком в 1908 р. за славного премієра Канади Вилфреда Лоріє.. Лоріє, як провідник партії Лібералів, пізнав талант молодого Кінґа і обіцяв впровадити його в політичне життя, якщо він причиниться до його перемоги при виборах. Кінґ вийшов переможцем до парляменту при виборах в 1908 р. єдиний з-поміж двох тузинів ліберальних кандидатів з провінції Онтеріо. Лоріє дотримав свого слова і назначив Кінґа міністром праці в своїм кабінеті. Це був початок його особистої карієри.

У наступному році Кінґ став у проводі Ліберальної партії на місце Лоріє, після чого він виграв виборчі кампанії в рр. 1921, 1926, 1935, 1940 і 1945. Найбільшим політичним досягненням Кінґа, як премієра, було притягнення Канади до другої світової війни в 1939 р. Перед виборами він склав заяву, що не допустить до цього, щоб Канада висилала вояків поза свої кордони. На такій плятформі він вийшов переможцем з цілою своєю партією при виборах в 1940 р. Та коли прийшлося організувати армію, французьке населення Канади стануло рішуче проти участи Канади у війні і не хотіло допустити до примусового військового побору. Тоді Кінґ зарядив плебісцит за відкликання свого зобов'язання не висилати армії поза кордони країни. Діставши згоду на висилку армії, Кінґ заключив компроміс з французами, які творять подавляючу більшість населення у східних провінціях. Він не видав наказу висилати вояків за кордон, тільки створив армію з вояків добровольців на фронт до Европи в 1944 р.

Підчас війни Кінґ допоміг Канаді перевести найближчу за всі часи співпрацю зі Злученими Державами. На підставі договору з Огденбургу й Гайд Парку за часів президента Френкліна Д. Рузвелта, Канада здобула велетенські економічні користі, які тривають ще й досі.

Другим найвищим осягом Канади за часів Кінґа було признання цій країні державної самостійности у Британській Спільноті Народів. Першу угоду в цій справі досягнено на Імперіяльній Конференції в Лондоні в 1926 р., на підставі якої складено Статут з Вестмінстер в 1931 р. Це була історична декларація, яка признавала британським домініям рівнорядне становище з Англією у Британському Комонвелті. Згідно з цією декляр́ацією Канада обмінялася амбасадорами з Великобританією і дістала право посилати своїх амбасадорів до чужих держав.

Винахід атомової бомби спричинив великий клопіт Кінґові. За його урядування як премієра викрито в 1946 р. шпигунську змову Росії на викрадення атомової тайни. Це була така далекосягла справа, що премієр Кінґ негайно поїхав до Вашинґтону і до Лондону, щоб остерегти урядові чинники перед небезпекою. Вислідом його поїздки до Вашинґтону було підписання умови зі Злученими Державами (15 листопада 1945 р.) про взаємну обміну атомовими тайнами.

Останнім важливим актом Кінґа було переведення іміграційного закону з 1947 р., який дозволяв на приїзд до Канади скитальців з Европи. Канадійці українського роду користуються цим законом на рівні з іншими народами. Комітет Українців Канади, зорганізований в 1943 р., мав не одну нагоду звертатися до премієра Кінґа в українських справах, і міг повеличатися неодним успіхом своїх старань у нього. Не диво, що до голосів співчуття для Канади зпроводу втрати великого канадійського державного мужа й українські громадяни та іміґранти додають вислови свого щирого жалю.

Ольга Мак. Авторські права застережені!

„ЄЖОВЩИНА"

(Уривок з автобіографічних матеріялів).

48)

Тиха, темна ніч схилилася над землею, як мати над колискою хворої дитини. Десь у ставку квакали жаби, а по селі перегукувались пізні півні.

Мене починають полонити сумні думки: про свекруху, що десь зараз вже мусіла бути в місті, про чоловіка і про свої невиконані обов'язки...

— Що ви задумались? — питає мене сусід. — Тяжко вам? Покиньте безплідні думки! Це нічого, крім зайвого болю, не дасть...

— Ах, Федоре! — відповідаю йому. — Часом стриманий біль і приспане горе розпуки, коли вони не є лишень звичайною реакцією, а й обов'язком, стають пізніше страшним докором перед власним сумлінням!..

— Залишіть це, Ольго! Ви вже своєму сумлінню принесли належну данину!..

— Ні, ні! Послухайте мене! От уявіть собі, що ваша дружина, чи ваша дитина, — словом, хтось найдорожчий вашому серцеві — вмирає. І ви, знаючи, що ця наймиліша істота знаходиться в агонії, стараєтесь показати твердість характеру: рано встаєте, голитесь, снідаєте, берете течку і йдете до праці. Потім приходите додому, обідаєте, читаєте часопис і т. д., коротко кажучи, ведете цілком нормальний спосіб життя. А потім ця найдорожча вам особа таки вмирає! Скажіть, чи ви не були б в очах оточення і перед власним сумлінням психічним виродком?

Федір мовчав.

— Бачите, — кажу, — а я це робила! Я була ще гіршим виродком, бо коли хтось вмирає в колі своєї родини, під опікою близьких людей, він є ще щасливий! Але з моїм чоловіком є гірше безмірно! В'язниця, тортури, самотність, упослідженість і очікування з хвилини на хвилину насильної смерти від ката!.. Який жах! Який біль мусить переживати людина, що гине так глупо, безхосенно, безправно! А його жінка, себто я, в той самий час живе так, ніби нічого не сталося, бо вона „виконує обов'язки", вона заробляє на злиденний кусок хліба і робить не тільки те, до чого змушує її мордерська система держави, котра засудила її невинного чоловіка на смерть, але може при тому пильнувати різних сміховинних, вже ніким не диктованих обов'язків. Ви знаєте, що мені тепер кожний пришитий за той час ґудзик, кожний вичищений черевик, кожна помита ложка здається злочином! Бо як можна погодити ті муки, ті болі і той жах — з ґудзиками, черевиками, ложками?!! Я не вважаю себе людиною! Я є потворою!!!

Сусід запалив нову цигарку і заговорив.

— Вам можна було би багато дечого на це відповісти... Ви є пригноблені, змучені, а тому і несправедливі до себе. Тому замість заперечувати ваші міркування, я вам розкажу випадок з власного життя. Не говорив про нього ще ні з ким, навіть з Марусею. Але, коли вже на те зійшла мова, слухайте:

В часи голоду, в 1933 році я вчився в інституті в Дніпропетровську. Ви знаєте, як було тоді... Студенти пухли від недоїдання, вмирали від анемії і туберкульози, а інші втікали.

Доки мені присилали з дому трохи харчів, я ще міг існувати. Але наступив день, коли батьки повідомили мене, що не мають вже самі що їсти і лишають мене на власні сили. Промучившись у голоді зо три місяці, я пішов за прикладом своїх товаришів, покинув науку і втік додому. Батько помер кілька днів перед моїм приїздом, а мати лежала в брудній непаленій хаті на печі і доживала, як я вирішив, свої останні дні. Отже, замість рятунку від голоду, я знайшов дома ще й нові обов'язки — рятувати маму.

Якраз почалась весна, сніг почав топитися, і де - не-де було видно почорнілі латки землі. Я цілими днями блукав по полях, шукав у землі змерзлих буряків, редьки, збирав молоді пагінці трав, якісь корінці, приносив їх додому, варив, і їв разом з мамою. Одного разу мені пощастило найти цілий корч змерзлої бараболі. То було справжнє щастя! І до смерти буду пам'ятати, з яким жалем, зваривши свою знахідку, я ділив її з мамою! Совість не дозволяла мені взяти собі більше, але знову не міг я погодитись з тим, щоб дати матері більше. То була ціла проблема: поділити 11 картоплин на дві рівні частини! І я довго розкладав їх на дві купки, порівнював, важив на руці кожну бульбу і лиш вирішував дати котрусь матері — вона мені почала видаватись більшою. Нарешті зважився на остаточне рішення, але мені й по цей день здається, що взяв собі таки більше.

Поволі прийшов я до висновку, що моя добра старенька мати, котра мене так ніжно любила (бо я був єдиним сином в сім'ї і то — наймолодшим!), стала мені завадою, стала тягарем, і я кожного разу, ділячи з нею свої убогі здобутки, не міг подавити в собі думки, що, коли б не вона, то я все з'їв би сам!.. Покинути її я все ж не міг, а тому став з нетерплячкою чекати її смерти!

Та мати не вмирала! Стогнала, плакала, просила їсти, часом годинами лежала непорушно, не відкриваючи очей, але — жила!

Одного разу, помагаючи їй обернутися, я помітив несподівано у неї на грудях золотий хрестик.

— Мамо! — закричав я врадуваний. — Та ви ж маєте ще хрест!..

Мати злякано глипнула на мене очима, тремтячою рукою намацала хрест і затиснула його в кулаці.

— Мамо! Та це ж — цілий скарб! Та ж я занесу його в „Торгсін" і обміняю за муку!

— Не дам! — крізь зуби вимовила мати. — Хреста не дам!

Мене огорнула злість.

— То врете з голоду! Ви врете, і я вмру!.. Дайте хреста, кажу вам!..

— Не дам! — уперто повторяла мати. — Це тато мені ще з Киева привіз, від Святих Мощей. Не дам!

Я кинувся до неї, але зупинився: совість не дозволяла ужити фізичної сили...

Не пам'ятаючи себе від злости, я хряснув дверима і пішов з хати. Ходив цілий день і прийшов ще лихіший, бо довколишні поля були вже перериті такими, як і я, і я вже не знайшов нічого. Те саме було на другий і на третій день.

Я жалів, що не поїхав десь на копальні, де можна було дістати роботу і харчеві картки, а щоб їхати тепер — не мав грошей.

Ор. Чорногірський

ЧИ НЕ НАЙВИЩИЙ ЧАС?

Ще в часі, коли в Об'єднаних Державах обговорювали справу таборів невільничої праці в СССР та хотіли вислати туди навіть окрему Комісію для провірення обставин на місці, чому противилася Москва, я написав був декілька дописів про те, як саме, слід говорити з москалями, щоб приневолити їх виконувати постанови більшости. Я тільки розширював і обґрунтовував, по своєму, думку американського генерала, який мав до діла з москалями в Берліні та прийшов був до переконання, що з ними можна говорити тільки їхньою мовою та їхніми методами. Тому я обстоював думку, що коли Москва не годиться на висилку Комісії ОД до СССР та не має охоти зліквідувати в себе табори невільничої праці, в яких карається понад 30 мільйонів невинних людей, то що б примусити її до цього — треба винести рішучу постанову, що доки так не станеться, то всі держави організовані в ОД зривають з СССР всякі дипломатичні та інші зв'язки та в разі потреби вжиють також далекойдучих санкцій. На мою думку така постанова була б більше обоснована та доцільна, як та попередня, про відкликання амбасадорів з Мадриду, доки не уступить уряд Франка. Його місце могли захопити в першу чергу комуністи, що вже були прийшли до влади в Еспанії та володіли такими самими насильними способами та кровавим терором, як в СССР. Можна і поминути те, що деякі держави іще помагали їм тут закріпитися, що було непростимим злочином супроти цілого людства, його цивілізації та культури, як також проти всякої християнської етики та моралі. До того теперішній еспанський уряд напевно менше загрожує світовому мирові, як Москва зі своїми сателітами та „союзниками" в роді червоного Китаю, що його хочуть конечно увести, як того троянського коня до ОД та йому подібних. З комуністичними державами не тільки удержують дипломатичні зв'язки, але ще і торговельні та продають їм навіть зброю, якби не добачуючи того, що та зброя буде скоротці звернена проти них самих.

Щоб згадана постанова та санкції проти червоної Москви були ефективнішими, то рівночасно можна було поставити комуністичні організації у всіх державах поза законом, а самих комуністів згуртувати у відповідних для них місцях відокремлення, де їх можна б попробувати „перевиховати" також на „добрих горожан", а при тім заставити виконувати різні хосенні праці, щоб їм не нудилось від безділля. Наколи б однак їх заскочила в цих відокремленнях війна, то тоді самозрозуміло можна б в них режім дещо загострити та бодай один тиждень в місяці зробити його приблизно таким, як є в „місцях виховання" в „найдемократичнішій" в світі країні, з „найліпшою конституцією". де під благодійним промінням „найяснішого сонічка" так — „свободно дишет человек"... — З хвилею такого відокремлення комуністів перестала б діяти червона п'ята колона, а тим самим не доходило б до численних шпіонажських афер, не було б стільки саботажів, заколотів, безробіття та невдоволення. Та діяльність цієї колони ще більше можемо відчути на випадок війни, як несподівано вибухне війна, а вони ще останут на волі. Хочу однак вірити, що їх ще встиг ють ізолювати, хоч в останній хвилині. Покищо ми є свідками різних державних і національних зрад, та визраджування важних воєнних таємниць, підкупства державних урядовців, учених, саботажів в летунстві та фльоті та важних осередках воєнного виробництва, що мають місце в багатьох державах. Ми бачимо, як комуністична гидра підняла голову тепер в часі, коли червоні мають хвилеві успіхи на Кореї. В той час різні типи, що зраджували свою державу, сидять на волі та користуються всіми правами горожан демократичної країни, не тільки, що хвалять загарбницьку політику Росії, але ще і обвинувачують в аґресії ті країни, що згідно з резолюцією РБ при ОД виступили на захист загроженої нападом південної Кореї, щоб не допустити Москву до дальших територіяльних здобутків. Члени п'ятої російської колони мають можливість продовжувати свою злочинну роботу цілком свобідно, а в той час по той бік залізної заслони засуджують мільйони людей на смерть за миниму участь в змовах і т. п. Треба собі добре усвідомити при тім, що в червоній російській колоні співпрацюють солідарно всі москалі, від анархістів і комуністів почавши до монархістів і чорносотенців включно, під покровом і благословенням православної російської церкви. Це вийшло на яву при відкритті шпіонських гнізд у Франції, Югославії та інде, а навіть в „православній місії" при ІРО в Пасінгу біля Мюнхену в Німеччині. Всюди були замішані білі москалі, не виключаючи князів, генералів і єпископів. Під оглядом імперіялізму та бажання загарбати під свою владу цілий світ — москалі, всі однакові. Загарбницьку політику Андрія Боголюбського, Івана Жорстокого, Петра Загарбника, Катерини Розпустниці, чи Керенського та Денікіна, зі своєю азійською жорстокістю та впертістю послідовно продовжує Сталін Кровавий.

Ми були свідками багатьох спроб Москви, по другій світовій війні, — викликати заколоти в різних країнах при помочі своєї п'ятої колони, а потім захопити їх під свою владу при помочі вишколених в Росії та сателітних державах та знаменито озброєних партизанських банд. Пробували в Ірані, Греції, Берліні та багатьох інших місцях, а тепер ударили в Кореї. Коли червоні мають успіхи в Кореї, то тільки тому, що тут не була завчасу унешкідливлена п'ята колона, яка проводить тепер всякі саботажні акти та партизанські наскоки в тилах армій, що боряться під прапором ОД. Що цілу Корею не захопили зразу, то це тільки тому, що рішучою поставою ОД Москві відповіджено її мовою.

Коли б однак червоні осягнули тут повний успіх, то тоді Москва підняла б ще вище голову та ще грізніше заметушилась би її п'ята колона. Опосна успіхом вона може блискавично ударити в іншім місці, або кількох нараз та рушити походом для дальших підбоїв. Перед нами виринає тоді у всій повноті грізне питання, а що тоді, коли червоні полчища рушать одного дня для загарбання Західної Европи? Хто зможе їм в першій хвилі ставити поважний опір? Армії аліянтів тут вдесятеро менші, як ті, що ними розпоряджають червоні! Якщо червоні захочуть воювати, то заки по цей бік перепровадять мобілізацію, та вишлють армії на европейські терени боїв, то червона саранча може обсісти вже простори Европи по сицилійську шийку на півдні та по Піринеї і береги Атлянтику на заході, внеліміновуючи від дальшої участи в бою численні европейські держави до Франції включно. Чому ж Москва має тепер ініціятиву в руках? А тому, що західні держави, дотримуючись докладно договорів та окремих догод з Росією — розброїли цілком Німеччину та Японію, розпустили тут навіть поліції краєвого значення, унешкідливили фабрики, які могли б виробляти зброю, знищили всі укріплення, а тимчасом Москва організувала величезну армію „вільної Німеччини" під командою гітлерівського маршала Павлюса, а може і таку саму японську, бо досі не повернуло з російського полону мільйони японських вояків. В Сх. Німеччині Росія зорганізувала військові частини, випосажені всією модерною зброєю — до танків і літаків включно — під видом „народної поліції", а коли ген. Мек Артур хоче створити тепер подібну в Японії, то Росія має ще відвагу протестувати. Понад 2 мільйони бувшої „гітлерюґенд" втягнено в ряди комуністичної молоді та вишколено на військовий лад. Пів мільйона тієї молоді вже пробувало демонструвати свою силу на недавній параді в Берліні. Хто утікає тепер зі Сх. Німеччини, то однозгідно твердить, що там відбуваються кожноденно такі самі марші та паради, як за Гітлера. Окрім того в Росії та сателітних державах були зорганізовані червоні леґіони поодиноких націй, які в разі потреби, як приміром в Греції, — були кинені партизанськими загонами в глуб країни, де їх підсилювала місцева п'ята колона.

(Кінець буде)

Голоси Читачів

„ЗБЕРЕЖІМО УКРАЇНУ"

У статті під вищенаведеним заголовком („Свобода" з 18 липня ц. р., ч. 164) читаємо назагал слушні докази під адресою новоприбулих до ЗДА українців. У першу чергу те, що новоприбулі — старі й молоді — зчаста згадують більше своє таборове життя в Німеччині, ніж стару батьківщину — Україну. Я не живу в такій місцевості, де було б стільки новоприбулих, як у Ню Йорку, отже поміж своїми найближчими новоприбулими не міг ствердити таких фактів, тільки навпаки, для всіх нас дорожча стара Україна, ніж табори в Німеччині, чи теперішні „вигоди" в ЗДА. Але на виправдання нюйорських старших балакунів про життя в ДіПі таборах скажу, що неодному українцеві з-під совєтського режиму, чи галицькому біднякові, забраним до Німеччини на роботу, щойно в ДіПі таборах засяло сонце бодай дещо кращого життя як у поневоленій батьківщині. В таборах існувало й необмежуване, як у старій батьківщині окупантами українське шкільництво, ніхто теж не робив перешкод у культурно-освітній роботі. Діти шкільного віку могли й призабути батьківщину й тимто не диво, що вони тепер як нові молоді іміґранти в ЗДА про „участь в пластовому джемборі в... Альпах", а не про прогульку на Маківку в Карпатах, згадують.

Проте, новоприбулі можуть бути винними за нежертвенність українсько-американської громади, якщо їхні „спонсори" були раніше жертводавцями, а тепер обтяжені новоприбулими, ні. То знов новоприбулі не можуть виплатити свого національного довгу, якщо тільки з 5-членної сім'ї працює одна людина інтеліґент-нефахівець у фізичній праці, отже його заробітна платня ледве вистачає на вдержання жінки й дрібних дітей. А з дрібними дітьми трудно й мешкання знайти поміж давнішими заможними землячками; вони вміють висловити своє співчуття, ще й попросять випити пива, але до себе на мешкання за ніяку ціну не візьмуть, тільки потішать, що в Америці ніхто з голоду ні без даху над головою не згинув і вони серед тяжких життєвих умовин почали колись тут свою карієру. Тільки давніші іміґранти прибували молодими, неодруженими і щойно доробившись майна закладали власну сім'ю.

Але найтяжчий докір, це той, що „діти новоприбулих таки справді протягом одної ночі „достосовуються" до місцевих обставин, затрачуючи карколомними т е м п а м и не тільки знання рідно-української, але й саму його свідомість! Таких випадків новоприбулі не повинні допустити в своїй родині. Ось саме появилася в Торонті (Канада) перша книжечка „Євшану Зілля", збірки українських оповідань і віршів для молодих українців, від малих літ аж до покінчення середньошкільного віку. Видає цю бібліотеку юного читача заслужене своїми виданнями для українських дітей на скитальщині Об'єднання Працівників Дитячої Літератури, головним редактором є один з перших політичних в'язнів у польському концентраційному таборі в Березі Картузькій на Поліссі, Богдан Гошовський, що в Старому Краю видавав журнальчик „Малі Друзі" для малих дітей, „Юні Друзі" — для молоді початкових і нижчих середніх шкіл та „Дорогу" для кришталізації серед молоді українського національно-політичного світогляду. Ці видання сталили душу молоді під ворожою польською окупацією в Старому Краю. Тимто ред. Гошовський дає нам запоруку, що він добиратиме такий матеріял до „Євшану Зілля", що українська молодь в Америці не затратить своєї національної свідомости і її перед очима раптом стане рідний степ, широкий, вільний, пишнобарвний і квітчастий, а разом з ним поневолена ворогами Україна.

Коли ж наступатиме хвиля визволення України, тоді наша молодь в Америці, під впливом „Євшану Зілля", скаже:

„Краще в рідним краю милім
полягти кістьми, сконати,
Ніж у землі чужій...
в славі й шані пробувати!"

й піде у бій за визволення України.

Збереженням для України нашої молоді — збережемо й Україну. І згадуваний проф. Чубатим у статті „Український націоналізм — ідея та люди" („Свобода" з 19 липня, ч. 165) старенький скиталець збереже свої внуки для України, якщо читатиме їм та пояснюватиме „Євшан Зілля".

Никон Немирон

ВОЯЦЬКЕ „ДОБРАНІЧ"

Сьогодні знову п р и й ш о в дощ, а тропічне небо вкрилось мільйонами мерехтливих зірок.

Одинадцяту годину ночі наближає стрілка на годинниковій вежі штабу — і головний стійковий розсилає довкруги мелодію останнього сигналу дня — „Добраніч". — Добраніч" вам друзі, що в думках; — про залишений рідний край, про ласкаву, тепер так дуже улюблену вами маму, про кохану, в тузі вижидаючу дівчину — склонили голови до сну, в рядах військових ліжок. „Добраніч!"

Однак ніхто ще не спить, хоч тишина ночі остається ненарушеною. Лиш голос трубки розливає монотонну і так ласкаву мелодію... Добраніч!

В кількох місцях світло вуличної лямпи вкрадається поміж протисоняшні заслони і творить ясні плями на сітках, розвішених над нашими ліжками, що бережуть нас проти москітів.

Кожний з нас зводить туди широко відкриті і тугою сповнені очі, а думки роєм вилітають крізь світляний отвір і прямують далеко-далеко, до Вас усіх, хто дома.

При ліжку висить військова блюза, а світло нехотячи натрапляє на щось блискуче. На її ковнірі, серед темряви ночі, блестять дві букви — знак нашої країни.

В радіо ми сьогодні знову чули щораз частіше повторювані остороги про можливість потреби боронити спокійний Ваш сон — можливість боронити знак на ковнірі моєї блюзи.

Хтось-десь... не бажає собі щоб звуки останнього військового сигналу лучили мене із Вами — мої кохані. Хтось хотів би, щоб звуки ці були ужиті для іншої цілі. — Ми прощаємо ними теж тих — що не будяться більше після цієї мелодії.

В грудях зроджується незрозумілий неспокій — і мимоходом — нащупуєш рукою щось, чим обдарувала тебе заплакана мама із своїм благословенням і бажанням „good luck" —

І чи це: хрестик, чи медалик, чи шестикутня — синя зірка у кожного з нас на грудях — тиснеш до серця і зроджується благальна молитва до Всемогучого, що замістив нам все, що ми, далеко десь поза собою залишили. Він лиш один, що силою своєї всемогучости може допомогти нам зупинити криваву бурю, що з кожним днем все ближче і ближче, наближається до кордонів нашої Країни.

— Не дозволь Ненависті і Помсті увійти в серця наші — бо тільки за Твоїм безустанним благословенням — ніхто нас їх до тепер не вчив.

— В своїм ласкавім милосерді відкрий Правди Твої Святі тим, що мільйонами кривавих жертв хочуть заперечити Твою силу і Твоє предвічне існування.

— Утри сльози бездомних матерей і сиріт, а в серця їх влий Віру Твою святу і Надію — перенести ще одну із Твоїх проб.

— Нам же допоможи понести всім спрагненим життя і Волі — Щастя і Добробут „Зірок і Смуг" — чим Ти, в своїй безмежній доброті, ввесь час, благословляєш — Твоїм законам вірну Країну — Країну знаку на ковнірі мойого однострою.

... Вже досить пізно — Завтра знову щоденна служба — для Вас — тепер засніть спокійно... ми в кожний вечір шлемо до Вас — Дорогі Рідні —

Добраніч.

Юрій Вовк

Пацифік, липень 1950.

Українська Національна Рада

(Докінчення зі стор. 2-ої).

Що це значить практично? А це значить, що нині кожний український громадянин має те місце, куди він може і має право звернутися з кожною своєю державно - творчою думкою і має ту „адресу", від якої може жадати відповіді на свої запити і сумніви.

Це значить, — далі, — що Національна Рада це не тільки ті, що в ній сьогодня сидять, — це цілий народ, який має повне право і навіть обов'язок з нею співдіяти і співпрацювати.

І кожна „опозиція" і кожна „критика", що хоче справді щось направити і щось досконалити, має для того повну можливість...

Але, власне, направляти, а не підривати і валити. Бо ми, старше українське покоління, колись теж були гарячі і нетерплячі, наочно побачили, що „валити" не завжди є тою найбільшою мудрістю...

І що політика — то є найтрудніша наука і найтяжче мистецтво.

Коли пишемо ці рядки, — над світом нависли хмари, а над країнами, де перебуває Український Д е р ж а в н и й Центр, — небезпека кожноденного нападу. Але в той час, коли українське суспільство вільне вибрати собі країну праці й виїзду, Національна Рада і її Виконний Орган уже нині морально зв'язані обов'язком перебувати там, де того вимагає інтерес України.

Наближаються події — і, хвала Богові, що ми вже маємо Державний Центр, а не збираємось лише його творити!

Наближаються події й ми, українські громадяни, мусимо подумати не тільки про свої права, але й про свої обов'язки. Правда, Національна Рада ніяких „гарантій" від нас не жадає і ніяких персональних вимог не виставляє, рішена на все добре й зле... Але діло свідомої нації свій політичний орган якнайміцніш скріпити, найширшу працю його уможливити і авторітет і честь свого верховного національного органу — всяко берегти!

Хай живе Українська Національна Рада!

НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК
слати на таку адресу:
Ukrainian Congress Committee of America,
P. O. Box 721, Church St., Annex, New Yirk 7, N. Y.

Протибольшевицька маніфестація в Лондоні

Заходом Організаційного Комітету та всецілої допомоги Лондонського Осередку Спілки Української Молоді, дня 2. липня відбулася проти-большевицька маніфестація. У великій залі, прикрашеній прапорами всіх народів, які є членами АБН, зібралося понад 500 українців з Лондону й околиці, щоб засудити ганебну, народовбивчу роботу Кремля, щоб висловити своє невдоволення супроти негативного відношення Західного Світу до підпільних рухів за залізною заслоною. Крім українців в маніфестації взяли участь представники інших народів, поневолених Москвою, щоб солідаризуючись з українцями, підкреслити важливість всіх акцій АБН включно з конвенцією в Единбурзі.

О год. 2,30 маніфестацію відкрив словак інж. І. Базоський і в першу чергу попросив до Почесної Президії представників інших народів, репрезентованих на маніфестації. Від України — проф. Василенка, о. Дячишина від греко-кат. церкви та представника УАП-Ц, рівнож до президії запрошено члена ЦК АБН п. Муху та Князя Токаревського, голову представництва АБН на терен Великобританії. Від Білорусі запрошено п. Курила, Словакії — п. інж. Базовського, Латвії — п. Бетманіса, Мадярщини — п. Ладоніка, Туркестану — п. Нануашвілі.

По покликанні Почесної Президії п. Борсук (українець) відчитав реферат в англійській мові про завдання АБН. Тут же рівнож підкреслено значення боротьби підпільних рухів проти большевизму, а спеціяльно взято під увагу боротьбу УПА та цілого українського народу. Рівнож п. Борсук в свойому рефераті списав правдиве обличчя „керенщини" та її загарбницько - імперіялістичні заміри:

Засуджено також короткозорість політиків Заходу та їхню не остановчу поставу супроти большевицької навали.

Дальше були прочитані привіти маніфестуючим та вислів солідаризації від поодиноких осіб та організацій деяких національностей. Тут можна взяти під увагу крім привіту більш обширніший реферат п. інж. Базовського (словака), де він коротко розповівши присутнім про боротьбу словацького народу за незалежність, порівнював цю боротьбу з боротьбою українського народу. Вказував на багато прикмет, які єднають з собою ці два братні народи. Він пригадав, що неодноразово відділи УПА спільно з повстанцями Словаччини боролися проти спільного ворога — червоної Москви. Закінчуючи свій реферат, інж. Базовський сказав:

„...Помимо страшного терору проти словацького народу, Словаччина бореться. Ліси Словаччини переповнені повстанцями й словацькі повстанчі пісні лунають в тих лісах."

Князь Токаревський привітав присутніх, подякував Організаційному Комітетові за його труд. Закінчуючи свою коротку промову, князь сказав:

„Не компроміс, а боротьба принесе перемогу над большевизмом".

Слідуючою точкою програми був реферат, приготований та відчитаний п. Деремендою (по українськи).

В рефераті засуджено большевиків за вбивство міліонів українців та інших національностей. Закликаючи до організування світового протибольшевицького фронту, п. Деременда сказав: **„...Наш клич не є клич розпуки, ми лише остерігаємо ввесь світ: те, що стрінуло нас сьогодні, Вас (Західній Світ) стріне завтра. Не допустіть, щоб та небезпека заскочила Вас!"**

В резолюції, яку виготовлено на маніфестації, постановлено слідуючі домагання:

1. Формування всесвітнього антибольшевицького фронту.
2. Нав'язання тісних контактів між підпільними рухами за залізною заслоною та з мілітарними представництвами Заходу, підтримка тих же рухів.
3. Визнавання всіх боєвих частин, які боряться проти московсько - большевицького імперіялізму за залізною заслоною, як реґулярних частин.

По відчитанні резолюції закінчено основну частину маніфестації.

Друга частина маніфестації складалася з виступів хору, балєтного гуртка та деклямацій. На вступі хор, що приїхав із одного з робітничих таборів, відспівав кілька українських пісень.

Великий успіх у мистецькій частині мав виступ трьох українок сестер Дубляниць. Причаровуючи публіку своїми голосами, вони відспівали кілька пісень, між ними „Думи мої" та „Вечірню пісню". Гучні оплески присутніх були подякою за пісні. Рівнож з захопленням глядачі вітали танець „Невольник", який був виконаний одним з наших українських „невольників", мешканця українського табору та дівчини англійки. Крім „невольника" було виконано кілька інших танців, як „Запорожець" та „Козачок". Деклямації „Отаман Сірко" та „Україні" продекламовані одним з сумівців лондонського осередку, другом І. Гонтарем, до глибини зворушили українців, а навіть витиснули сльози у більш чуттєвих слухачів.

Відспіванням Українського Національного Гимну закінчено маніфестацію.

Понад 600 учасників, які солідаризуючись з домаганнями, які було проголошено на Конвенції в Единбурґу, довго будуть пам'ятати щирі, гарячі слова промовців українців та представників інших народів.

ПРАЦЯ

ПОТРІБНО СТОЛЯРА, який знав би троха мулярства. Голоситись:

JOHN SHPUNDER
55 Bostwick Ave., Jersey City, N. J.
Tel. DE. 2-5906

ПОШУКУВАННЯ

АЛЕКСАНДЕР МІНКОВИЧ з Либохорів, повіт Турка, шукає свого брата **ІВАНА МІНКОВИЧА** (Нуся) що виїхав перед першою світовою війною до Америки і жив в околиці Ню Йорку. Хто знав би щось про нього прошу ласкаво повідомити мене на таку адресу:

ALEXANDER MINKOWICZ
Andrew Nursery Co.
Faribault, Minn.

ТЕОДОР РАДЧЕНКО, який виїхав до U.S.A. з Німеччини у квітні 1949 р., хай відгукнеться на адресу:

KWITKA BAK NINA
Kasserne Major Sabbe Mons
Belgium

Шукаю свояка **Казьмина Миколу Васілиевича**, роджений 1921 р. забраний німцями на роботу в 1942 р. з хутора Вального Ворошиловградской обл. Хто знав би про него або він сам, прошу писати на адресу:

Wasilij W. Kostin c/o John H.
Inverness — Palatine, Ill. U.S.A.

ПОДЯКА.

Я вдова по бл. п. **Николаю Голдер** почуваюся до обовязку зложити щиру подяку головному урядови УНСоюзу за його скору виплату посмертного по мойому мужу. Як також не меншу подяку складаю урядови Тов. Сокіл і всім членам цего відділу за живу участь в похороні мого мужа. Щиру подяку склдааю о. Дмитрові Лицишин і дякоучителям пп. Лаху і Прокопови за так гарну відправу. Рівнож погребникови п. Михайлови Колодій за добру обслугу, секр. Тов. Сокіл Григорію Кісілеви за гарну промову на Поминальнім Обіді на котрім зібрано гроші з котрих $20.60 вислано до У. К. Комітету і на часопис „Дніпро" $10.

Усім жертводавцям і тим що прислали цвіти на могилу мого любого мужа щира подяка. Таксамо тим, що приїхали з так далека як Канада і Бейон, членам, що несли труну, всім приятелям і знайомим, що відвідували його вчасі недуги і взяли участь у відпроваджуванню тлінних останків на вічний спочинок.

Горем прибита **Дружина Катерина, дочка Юлія, зять Иосиф, внуки Роберта і Роберт.** (огол.)

УСПІХИ КОМІТЕТУ „УКРАЇНА"

ЕДМОНТОН (П. Б.) В останніх днях грудня 1948 р. основано в Брюсселі (Бельгія) Комітет „Україна", на чолі якого станув А. Е. Янсенс, державний міністер. Ініціятором і організатором цього Комітету є наш земляк інж. А. Кішка. Комітет цей поставив собі за ціль досліди українських справ у площині соціяльній, національній і міжнародній. Початки були трудні, бо як у кожній праці, так і тут треба було фінансової бази. На цю справу інж. Кішка звернув всю свою увагу і завдяки його організаційним здібностям Комітет „Україна" має дотепер оборотів поверх 300 тисяч бельгійських франків. З великим зрозумінням поставилися до цеї активности: Апостольська Столиця, Апостольський Нунцій у Брюсселі Монс. Ченто, ректорат лювенськоо університету, зокрема Інститут соціяльних та економічних розшуків у Лювені і проф. де Бі, соціолог-економіст з ЮНЕСКО в Парижі.

З недавно виданого повідомлення довідуємося, що праця Комітету йде в різних напрямах та охоплює різні сектари. На початку проведено основні студії різних соціяльних проявів української колонії в Бельгії та основано окреме пресове бюро, яке видало і ще дальше видає свої випуски в українській і французькій мовах. Дотепер вийшло їх 45, і з них користало поверх 40 українських видань та чужинецькі видання в Бельгії, Франції, Еспанії і Америці.

Окремим успіхом цього ж Комітету було створення в жовтні 1949 р. групи соціяльних дослідників, які в числі 6 осіб працюють над темою п. з. „Роля національних скитальських організмів в обличчі питання реадаптації". Досліди ці йдуть у порозумінні з Л. Дюпріє і Ш. де Бі, професорами лювенського Інституту економічних і соціяльних розшуків, та ними кермує проф. К. Лєпля, наукова співробітниця цього ж Інституту.

Деякі зі співробітників Комітету „Україна" працюють теж дослідниками в бельгійському Міжуніверситетському Центрі Соціології.

Крім цього Комітет вів і веде доброчинну акцію в користь української скитальської громади в Бельгії, зорема українських інтелектуалістів, виєднюючи для них у бельгійських установах грошеві підмоги на продовження їх праці. Дальшим відрадним явищем і успіхом є здобуття поважного фонду на відкриття окремого варстату і зорганізування продукції вишивок та предметів українського народного мистецтва.

З долученого з і ставлення про обороти Комітету „Україна" довідуємося, що він за 19 місяців має у приходах 326.-320.00 б. фр., з чого ІРО вплатило на основі т. зв. „пляну Кішки" 147 тисяч, бельгійські й англійські даруванн 75 тисяч тощо.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА—ЦЕ СИЛА.

ВИЯСНЕННЯ ВІДНОШЕННЯ ДО НАЦІОНАЛІСТИЧНОГО КИТАЮ.

Вашингтон. — Д-р В. К. Веллінґтон Ку, китайський амбасадор до Злучених Держав, відбув двогодинну конференцію у департаменті стейту, щоб довідатися про наставлення вашингтонського уряду до націоналістичного уряду Китаю. Амбасадор має відїхати незабаром на Формозу, де проведе два тижні на нарадах зі своїм урядом. Амбасадор, як кажуть, хотів довідатися, яке становище займе Америка на випадок нападу Комуністичного Китаю на деякі менші острови. Досі звісне тільки, що Америка хоче боронити острови Пескадорес.

ФРАНЦІЯ ПРОПОНУЄ „СПІЛЬНИЙ ФОНД" ДЛЯ АТЛАНТІЙСЬКОЇ ОБОРОНИ

Париж, 26. липня. — Французький премієр Плєвен заявив вчора парляментарному Фінансовому Комітетові, що оборонна підготовка всіх країн Атлантійського Пакту повинна бути фінансована зі „спільного фонду", до якого давали б свій вклад всі партнери цього пакту. Діло в тому, що деякі країни, з огляду на своє стратегічне значення, потребують більше фондів на оборону, ніж їх можуть видати, отже ці різниці мали б бути покриті зі „спільної каси". Плєвен твердив, що французька делеґація на теперішній конференції Північно-Атлантійської Ради в Лондоні запропонує „цілком нові методи" фінансування оборонної підготовки.

РОКОССОВСЬКИЙ ПРО „НЕПЕРЕМОЖНІСТЬ" ЧЕРВОНИХ АРМІЙ

Варшава, 26. липня. — Совєтський проконсуль в Польщі, маршал Рокоссовський, виголосив вчора чергову деклямацію про „непереможність" армій „народних демократій", які боряться за „справедливу справу". Промовляючи вперше від вибуху війни в Кореї, совєтський маршал твердив, що „американські аґресори перерахувались в своїй вилі", бо червоні армії є „непереможні". Рокоссовський брехав: „американський імперіялізм перейшов від підготовки до війни, до одвертої аґресії; але корейська нація в своїй героїчній боротьбі перемагає і переслідує американських грабіжників".

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

І. С., Асторія, Л. Ай.: В проголошенні збірки на Національний Фонд з Асторії пропущено помилково п. М. Бориса, хоча його пожертва у висоті $10 була включена в загальну суму.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Ділимося сумною вісткою з членами Українського Народного Союзу та приятелями й знайомими, що дня 23. липня ц. р., в годині 7:30 ранком упокоївся в Бозі

ВОЛОДИМИР БАҐАН,

піонір та один із ініціяторів, а також і довголітний голова 432 від. в Торонто, Онт.

Похорон відбувся в середу 26. липня ц. р.

В. И. П.
В. Гірняк, секр.

Дня 15. липня помер по тяжкій та довгій недузі

ТЕОДОР ЛЕВТЮХ,

довголітний член та бувший урядник Бр. св. Стефана, від. 221 УНСоюзу в Шікаґо.

Покійний прожив 70 років, походив з Долини, Зах. Україна. Був свідомими українцем, добрим працівником при церковній громаді, як рівнож в Союзовій громаді.

Полишив в смутку дружину Марію, доньок Евгенію Шиян і Емілію Дідух.

Похорон відбувся 18. липня при участи родини, членів і приятелів, з укр. кат. церкви св. Николая на укр. цвинтар св. Николая.

Хай американська земля буде йому пером.

Т. Шпікула, секр.

В перші роковини смерти
Бл. п. ЮЛІЯНА ШЕПАРОВИЧА
отамана У.Г.А. і директора Центросоюзу відбудеться в
в НЕДІЛЮ, 30-го ЛИПНЯ 1950 р.
після великої Сл. Божої
ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
в Церкві св. Юра, при 7. вулиці
на яке запрошує Друзів і Знайомих
ДРУЖИНА і БРАТ

У 10. річницю смерти
бл. п. Івана Вілобрам
Служба Божа відбудеться в суботу, 29. липня 1950, в годині 9. рано в церкві св. Петра і Павла, ріг. Green і Sussex вул., в Джерзи Сіті.

Прошу рідних і знайомих та членів 70 відділу УН Союзу прийти на Сл. Божу, а відтак на призну, що відбудеться по Сл. Божій під ч. 366 Grand St.

ПЕТРОНЕЛЯ БІЛОБРАМ

ТАРЗАН, ч. 2394. Тарзан вибирається домів.

WHILE HE HELD HIS GUN AIMED AT HIS HOSTAGES, BIG LOUIE GAVE HIS INSTRUCTIONS TO PILOT BEARD---
---"GIVE ME A WEEK TO GET AWAY AND THEN COME BACK AND PICK UP YOUR FRIENDS---TRY BRINGING THE POLICE BEFORE THEN AND YOU WILL FIND THEM DEAD."
AFTER THROWING OUT A WEEK'S PROVISIONS, THE BIG PLANE TOOK OFF---
Distr. by United Feature Syndicate, Inc.
-2394-
---AND TARZAN, THINKING IT HAD STOPPED ONLY TO MAKE MINOR REPAIRS, AGAIN STARTED FOR HOME.

Тримаючи револьвер вимірений на своїх закладників, Великий Луї повчав пілота Бірда, що має робити...

...Дай мені тиждень часу на втечу, а після того вернися й забери своїх приятелів.. Якщо ти спробуєш цькувати на мене поліцію перед тим, тоді вони погинуть".

Скинувши припасів на один тиждень, великий літак відлетів...

...а Тарзан, думаючи, що це тільки перестанок для направок, знов пустився домів.